

Sygn. akt: XII C 3513/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Częstochowie XII Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia SR Edyta Góra
Protokolant:	protokolant stażysta Kinga Jaworska

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2020 r. w Częstochowie na rozprawie

sprawy z powództwa D. Z. (1)

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda D. Z. (1) kwotę 35.000 zł. (trzydzieści pięć tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

- od kwoty 20.000 zł. (dwadzieścia tysięcy złotych) od dnia 21 maja 2018 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 15.000 zł. (piętnaście tysięcy złotych) od dnia 5 lutego 2020 roku do dnia zapłaty;

2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.893,12 zł. (cztery tysiące osiemset dziewięćdziesiąt trzy złote i dwanaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Częstochowie kwotę 750 zł. (siedemset pięćdziesiąt złotych) tytułem uzupełniającej opłaty od pozwu.

Sygn. akt XII C 3513/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 września 2018 r. powód D. Z. (1) domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 20.000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 21 maja 2018 roku do dnia zapłaty. Powód domagał się nadto zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 25 grudnia 2017 roku powód schodząc po schodach w bloku przy Al. (...) w C. potknął się o ubytek w stopniu i upadł, w następstwie czego doznał złamania spiralnego 3/3 kości ramiennej prawej z porażeniem nerwu promieniowego prawego. Podkreślono, iż stan techniczny schodów był bardzo zły- schody posiadały ubytki i wyszczerbienia. Powód zgłosił do Miejskiego Szpitala (...) przy ul. (...), gdzie udzielono mu pierwszej pomocy i wykonano niezbędne badania diagnostyczne. Z pozwu wynika, iż w dniu 28 grudnia 2017 roku powód został poddany operacji otwartego nastawienia i zespolenia złamania kości ramiennej prawej płytą

(...) i śrubami ciągnącymi. Rękę unieruchomiono w szynie gipsowej ramiennie-dłoniowej. Hospitalizacja trwała w okresie od dnia 25 grudnia 2017 roku do 30 grudnia 2017 roku. Następnie powód leczył się przez okres dwóch miesięcy w Poradni Urazowo-Ortopedycznej Miejskiego Szpitala (...) przy ul. (...). Podczas pierwszej wizyty w dniu 10 stycznia 2018 roku usunięto mu szwy, zmieniono opatrunek, zmiana gipsu na ortezę. Podczas kolejnej wizyty w Poradni Urazowo-Ortopedycznej z powodu rozejścia się brzegów rany pooperacyjnej założono szwy, pobrano materiał na posiew. W dniu 31 stycznia 2018 roku stwierdzono posiew jałowy, zalecono antybiotyk C. 500. W okresie od kwietnia do lipca 2018 roku powód odbył - w Prywatnym Gabinetcie (...) i Fizykoterapii T. T. w C. przy Al. (...) w C. - zabiegi rehabilitacyjne w postaci ćwiczeń biernych dłoni prawej, ćwiczeń czynno-biernych stawu łokciowego, ćwiczeń zwiększających ruchomość stawu barkowego prawego, masaż dłoni prawej przedramienia. Następnie powód rehabilitację prowadził sam, ćwicząc prawą kończynę górną według otrzymanych zaleceń. Jako podstawę roszczenia powód wskazał art. 445 § 1 kc. w związku z art. 415 k.c.

W odpowiedzi na pozew pozwany – Towarzystwo (...) S.A. w W. – wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zwrot kosztów procesu. Wskazał, iż dochodzone przez powoda zadośćuczynienie jest bezpodstawne, a ponadto znacznie zawyżone w stosunku do krzywdy jakiej doznał i z tego powodu nie zasługuje na uwzględnienie. Pozwany wskazał, iż w chwili zdarzenia odpowiedzialność cywilna Wspólnoty Mieszkaniowej Al. (...) objęta była zgodnie z polisą ubezpieczeniową o nr (...) zakresem ochrony świadczonej przez pozwanego. Pozwany podniósł, że ubezpieczonym jest Wspólnota Mieszkaniowa Al. (...), a nie zakład Gospodarki Mieszkaniowej (...) Sp. z o.o. Zdaniem pozwanego ubezpieczonemu, ani zarządcy nie można przypisać winy za powstały wypadek. Podkreślono, iż ze stanowiska ubezpieczonego wynika, iż nie jest odpowiedzialny za przedmiotowe zdarzenie, bowiem do tej pory nikt nie zgłaszał uwag co do stanu chodów. Niezwłocznie po otrzymaniu informacji o stanie schodów podjęte zostały czynności zmierzające do ich naprawy, co w ocenie pozwanego wskazuje na brak zaniechania po stronie zarządcy schodów. W ocenie pozwanego powód wskutek upadku doznał niewielkich obrażeń ciała. Pozwany zakwestionował roszczenie o odszkodowanie podnosząc, iż powód nie wykazał, że koszty, które poniósł pozostają w związku przyczynowym z wypadkiem. Pozwany zakwestionował, również roszczenie powoda w przedmiocie odsetek, podnosząc, iż należne są one dopiero od chwili wyrokowania.

W piśmie procesowym z dnia 19.02.2019 r. pełnomocnik powoda sprecyzował, iż domaga się zapłaty kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia, a zapis z pozwu o „odszkodowaniu” jest omyłkowy. Ponadto sprecyzował, iż odpowiedzialność za zdarzenie ponosi ubezpieczona u pozwanego Wspólnota Mieszkaniowa Al. (...). Podkreślono, iż częścią nieruchomości, którą można zaliczyć do nieruchomości wspólnej, są niewątpliwi schody, albowiem nie służą one wyłącznie do użytku przez właścicieli lokali. Podniesiono, iż odpowiedzialność odszkodowawcza wspólnoty mieszkaniowej za skutki wynikające z braku albo niewłaściwego zarządzania nieruchomością wspólną, a zatem również utrzymania m.in. schodów w należytym stanie, oparta jest na ogólnej zasadzie winy z art. 415 k.c. Wskazano, iż w przedmiotowej sprawie Wspólnota Mieszkaniowa dopuściła się zaniedbania, które w rezultacie skutkowało wypadkiem powoda. Zaniedbanie powoda polegało na tolerowaniu złego stanu technicznego schodów, mimo wiedzy, że schody nadają się do remontu, o czym świadczyć miało pismo pozwanego z 07.05.2018 r., w którym jest mowa o planowanym remoncie schodów. Powód podkreślił, iż nawet w ocenie Wspólnoty schody zostały zakwalifikowane do naprawy, gdyż były w złym stanie technicznym, lecz zwlekano z przeprowadzeniem remontu.

Pismem z dnia 17 stycznia 2020 r. powód rozszerzył powództwo o kwotę 15.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pisma rozszerzającego powództwo do dnia zapłaty. Jednocześnie powód podtrzymał pozostałe żądanie pozwu.

Pismem z dnia 28 lutego 2020 roku pozwany podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie - wnosząc o oddalenie powództwa w całości, także w zakresie kwot rozszerzonych pismem z dnia 17 stycznia 2020 r.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 25 grudnia 2017 roku powód schodził po schodach w bloku przy Al. (...) w C.. Klatka schodowa stanowiła część wspólną budynku Wspólnoty Mieszkaniowej A. Pokoju (...) w C.. Stan techniczny schodów był zły – krawędzie

schodów miały ubytki, wyszczerbienia, w niektórych miejscach tak znaczne, że wystawały z nich pręty zbrojeniowe. Ponadto nawierzchnia schodów była śliska (wyslizgana ze starości) Powód schodzi po schodach wolno, ale mimo to osunęła mu się noga o ubytek w uszkodzonym stopniu, wskutek czego upadł na prawą rękę. Świadkiem tego zdarzenia był brat powoda - D. Z. (2). D. Z. (2) pomógł powodowi podnieść się. Powód uskarżał się na silny ból, dlatego wraz z bratem pojechał do Miejskiego Szpitala (...) przy ul. (...), gdzie udzielono powodowi pierwszej pomocy i wykonano niezbędne badania diagnostyczne. W wyniku przeprowadzonych badań stwierdzono u powoda złamanie spiralne 3/3 kości ramiennej prawej, porażenie nerwu promieniowego prawego. Powód po przeprowadzonych badaniach w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym został przyjęty do Oddziału (...) Urazowo-Ortopedycznej. W dniu 28 grudnia 2017 roku powód został poddany operacji otwartego nastawienia i zespolenia złamania kości ramiennej prawej płytą (...) i śrubami ciągnącymi. Powodowi unieruchomiono rękę w szynie gipsowej ramiennie-dłoniowej. Hospitalizacja trwała od dnia 25 grudnia 2017 roku do 30 grudnia 2017 roku. Powód został wypisany z zaleceniem dalszego leczenia w Poradni Urazowo-Ortopedycznej. Termin kontroli wyznaczono za 10 dni. Zalecono również leki. Dalsze leczenie powód prowadził w Poradni Urazowo-Ortopedycznej Miejskiego Szpitala (...) przy ul. (...). Podczas pierwszej wizyty w dniu 10 stycznia 2018 roku powód został poddany kontroli klinicznej. Usunięto mu wówczas szwy, zmieniono opatrunkę, zmiana gipsu na ortezę. Podczas kolejnej wizyty w Poradni w dniu 24 stycznia 2018 roku z powodu rozejścia się brzegów rany pooperacyjnej założono powodowi szwy i pobrano materiał na posiew. W trakcie kolejnej wizyty w dniu 31 stycznia 2018 roku stwierdzono posiew jałowy, zalecono antybiotyki C. 500 i opatrunki HydroClean. Kolejne kontrole P. miały miejsce w dniach: 06.02.2018 r., 27.02.2018 r. i 27.04.2018 r. W okresie od kwietnia do lipca 2018 roku powód przebył zabiegi rehabilitacyjne Prywatnym Gabinetem (...) i Fizykoterapii T. T. w C. przy Al. (...) w C. w postaci ćwiczeń biernych dłoni prawej, ćwiczeń czynno-biernych stawu łokciowego, ćwiczeń zwiększających ruchomość stawu barkowego prawego, masaż dłoni prawej przedramienia. Za zabiegi jeździł 3 – 4 razy w tygodniu. Następnie powód rehabilitację prowadził sam, ćwicząc prawą kończynę górną według otrzymanych zaleceń fizjoterapeuty. W dniu 24 października 2019 r. powód przeszedł operację usunięcia zespolenia, w wyniku której usunięto jedynie 2 z 9 śrub znajdujących się w ramieniu, ponieważ pozostałe wrosły w kość. Nie została także usunięta płyta (...). Powód oczekuje na decyzje odnośnie kolejnej operacji usunięcia pozostałych śrub, jednak zabieg jest ryzykowny z uwagi na możliwość złamania kości. Po zagojeniu rany powód po raz kolejny rozpoczął rehabilitację.

W wyniku wypadku w dniu 25 grudnia 2017 roku powód doznał obrażeń ciała w postaci złamania spiralnego trzonu kości ramiennej prawej z przemieszczeniem, uszkodzenia nerwu promieniowego prawego przemijającego.

Następstwem doznanych w wypadku obrażeń ciała u powoda jest ograniczenie sprawności prawej kończyny górnej, ze szpecącą blizną ramienia prawego. Funkcja ruchowa prawego nerwu promieniowego powróciła, występują natomiast objawy zaburzenia czucia palców. W chwili obecnej występuje osłabienie siły mięśniowej prawej kończyny górnej, pograniczenia ruchomości barku i łokcia prawego. W wyniku wypadku Powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu, który wynosi 20%. Składa się na to złamanie spiralne trzonu kości ramiennej lewej z przemieszczeniem z przemijającym uszkodzeniem nerwu promieniowego- 14% oraz szpecącą blizną pooperacyjną -6%.

Leczenie skutków wypadku trwało przez okres około 12 miesięcy.

W następstwie wypadku powód doznał dolegliwości bólowych o różnym stopniu intensywności. Dolegliwości bólowe o dużym stopniu natężenia trwały przez okres 6-7 dni. Po tym okresie powód odczuwał dolegliwości bólowe o średnim natężeniu przez okres około 6-8 tygodni. Przez kolejne 4-6 miesięcy dolegliwości bólowe miały lekkie natężenie. W tym czasie u powoda były wykonywane zabiegi fizykoterapii – ćwiczenia i mogły wiązać się z nasileniem dolegliwości bólowych. Obecnie dolegliwości bólowe prawego barku u powoda występują okazjonalnie przy zmianie warunków atmosferycznych, po przeciążeniu prawej kończyny górnej. Powód odczuwa dyskomfort, ponieważ pozostałe śruby wbijają mu się w mięsień. Odczuwa mrowienie i zaburzenia czucia palców III – V. Z uwagi na umieszczoną w kończynie płytę nie może wykonać pełnego wyprostów łokcia prawego.

Powód po wypadku i opuszczeniu szpitala miał utrudnienia w wykonywaniu czynności dnia codziennego. Przez okres 6 miesięcy miał utrudnienia w życiu codziennym. Kłopoty sprawiały powodowi opatrunki, codzienna toaleta, kąpiel, ubieranie się, przygotowywane posiłków, spożywanie posiłków, sprząatanie, dowożenie do lekarza. W okresie 6 tygodni

po opuszczeniu szpitala powód wymagał pomocy osób trzecich przy wykonywaniu tych czynności w wymiarze 4 godzin dziennie. Następnie przez okres kolejnych 8 tygodni pomoc ta była konieczna w wymiarze 2 godzin dziennie. Przez kolejne 10 tygodni w wymiarze 1 godziny dziennie. W wykonywaniu tych czynności pomagała powodowi mama. Ona także wykonywała mu zastrzyki, zmieniała opatrunki.

Przed wypadkiem powód pracował w Holandii jako operator wózków widłowych. Odbił tam specjalistyczne kursy w tym zakresie. Po wypadku powód przebywał na zwolnieniu lekarskim, a obecnie jest na rencie.

Pismem z dnia 17 stycznia 2018 r. powód zgłosił szkodę do Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej TBS® Sp. z o.o. w C. i wezwał do zapłaty na jego rzecz kwoty 20.000 zł tytułem odszkodowania za doznany trwały uszczerbek na zdrowiu, zadośćuczynienie oraz tytułem refundacji ponoszonych przez powoda kosztów zakupów leków oraz kosztów dojazdu do szpitala i przychodni.

Pismem z dnia 22 marca 2018 roku (...) Sp. z o.o. w C. poinformował powoda, że w dniu zaistniałego zdarzenia posiadał polisę ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej (...) S.A. z siedzibą w W.. W kolejnym piśmie z dnia 05.04.2018 r. (...) Sp. z o.o. w C. wskazywał, iż sprawcą szkody może być Wspólnota Mieszkaniowa Al. (...) w C., gdyż chody na klatce schodowej są częścią wspólną budynku.

W piśmie z dnia 07.05.2018 r. skierowanym do pozwanego (...) Sp. z o.o. w C. informował, iż zarówno w dniu zdarzenia, jak i w okresie wcześniejszym nikt z mieszkańców nie zgłaszał do Oddziału (...) Sp. z o.o. w C. żadnych zastrzeżeń co do stanu powierzchni schodów. Równocześnie informowano, iż prace remontowo – naprawcze klatki chodowej na której doszło do wypadku powoda zostały zaplanowane na I półrocze 2018 r.

W związku z powyższym powód pismem z dnia 9 kwietnia 2018 roku wystąpił z roszczeniem do pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W..

Pismem z dnia 15 maja 2018 r. pozwany odmówił przyjęcia odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 25 grudnia 2017 roku. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, iż poszkodowany nie zgłosił zaistniałego wypadku zaraz po zdarzeniu. W związku z czym oddział Eksploatacji pozwanego nie dysponuje dokumentacją wizji lokalnej miejsca wypadku. Natomiast przedstawiona przez powoda dokumentacja zdjęciowa nie stanowi wystarczającej podstawy do wykazania winy jako koniecznej przesłanki odpowiedzialności cywilnej, a z okoliczności sprawy, nie wynika, by zarządcy można było zarzucić rażące niedbalstwo czy lekkomyślność. Pozwany dodatkowo zaznaczył, iż w dniu zdarzenia jak i w okresie wcześniejszym nikt z mieszkańców nie zgłaszał zarządcy żadnych zastrzeżeń co do stanu powierzchni schodów w budynku przy Al. (...) w C.. Dodał, że poszkodowany wchodząc na schody widział je i zapoznał się z ich stanem, więc podczas schodzenia powinien zachować należyłą ostrożność. Pozwany w piśmie podniósł, że nie ma jednoznacznych dowodów, że przyczyną wypadku był zły stan techniczny schodów w bloku przy Al. (...).

W czasie zdarzenia odpowiedzialność cywilna Wspólnoty Mieszkaniowej Al. (...) w C. była objęta zakresem ochrony ubezpieczeniowej świadczonej przez pozwanego. Przedmiot i zakres ubezpieczenia obejmował m.in. odpowiedzialność cywilną ubezpieczonego za szkodę osobową, rzeczową lub stratę finansową wyrządzoną osobom trzecim w związku z posiadaniem i/lub użytkowaniem mienia oraz nieruchomości gruntowej, za którą ubezpieczony w myśl przepisów prawa był odpowiedzialny oraz zobowiązany do naprawienia poszkodowanemu poniesionej straty.

(dowody: decyzja pozwanego z dnia 15 maja 2018 roku k. 13-14, oświadczenie k. 15, pismo z dnia 05.04.2018 r. k. 16, zgłoszenie szkody z dnia 9 kwietnia 2018 roku k. 17 -19, pismo z dnia 22 marca 2018 roku k. 20, zgłoszenie szkody z dnia 17 stycznia 2018 roku k. 21-23, karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 24-26, zaświadczenie k. 27, historia choroby k. 28-29, faktury k. 30-48, dokumentacja fotograficzna k. 49-64, polisa k. 93, pismo z dnia 07.05.2018 r. k. 94, opinia biegłego z zakresu chirurgii urazowej D. K. k. 117-120, zeznania świadka D. Z. (2) k.107-108, zeznania świadka M. Z. k 108, zeznania powoda D. Z. (1) k. 109-110, k.145).

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka D. Z. (2) oraz zeznania powoda, w których zostały szczegółowo przedstawione okoliczności zdarzenia, w tym miejsce jego zaistnienia

oraz skutki wypadku. Zeznania te korespondują z załączoną do akt dokumentacją zdjęciową miejsca zdarzenia. Wiarygodne są także zeznania świadków D. Z. (2) i M. Z. oraz zeznania powoda odnośnie stanu zdrowia, dolegliwości bólowych i utrudnień w codziennym funkcjonowaniu powoda po zdarzeniu. Zeznania świadków oraz zeznania powoda wzajemnie się uzupełniają, są logiczne i rzeczowe. Dodatkowo potwierdza je przedstawiona dokumentacja medyczna oraz opinia biegłego sądowego.

Sąd w pełni podzielił wnioski opinii biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii D. K.. Opinia sporządzona została przez osobę posiadającą wiadomości specjalne w oparciu o dostępny materiał dowodowy i badanie powoda. Wnioski opinii powołanego w sprawie biegłego są rzeczowe i logiczne, w ocenie Sądu nie budzą żadnych zastrzeżeń. Żadna ze stron sporządzonej opinii nie kwestionowała.

Również załączone do akt dokumenty nie budzą wątpliwości co do ich autentyczności, a żadna ze stron procesu ich nie kwestionowała.

Poza sporem pozostaje fakt, że pozwany - Towarzystwo (...) S.A w W. - w dacie wypadku udzielał Wspólnocie Mieszkaniowej przy Al. (...) w C. ochrony ubezpieczeniowej w ramach odpowiedzialności cywilnej z tytułu posiadanego mienia oraz zarządzania nieruchomościami oraz, że do wypadku, któremu uległ powód doszło na terenie administrowanym przez Wspólnotę Mieszkaniową Al. (...) w C..

Mimo powyższego pozwany nie uznał swojej odpowiedzialności za skutki wypadku jakiemu powód uległ w dniu 25 grudnia 2017 roku. Spór dotyczył także wysokości zadośćuczynienia oraz odszkodowania.

Odpowiedzialność zaś pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. opiera się na art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. W myśl art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. W relacji ubezpieczyciel – poszkodowany mają zastosowanie zarówno przepisy prawa ubezpieczeń, jak i przepisy prawa cywilnego dotyczące naprawienia szkody.

Pozwany zarzucał, iż niezbędną przesłanką wykazania odpowiedzialności pozwanego jest wykazanie zawinionych zaniedbań ubezpieczonego.

Odpowiedzialność ubezpieczonego wynika z art. 415 § 1 k.c. zgodnie z którym, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia. Przepis ten przewiduje reżim odpowiedzialności deliktowej. Dla przyjęcia tej odpowiedzialności niezbędnym jest wystąpienie trzech przesłanek: winy, szkody oraz związku przyczynowo - skutkowego. Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu wykazania przesłanek odpowiedzialności deliktowej spoczywa na poszkodowanym. Jednak reguła ciężaru dowodu nie zawsze spoczywa na powodzie. Ten, bowiem, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2002 r., sygn. akt V CKN 745/00, LEX nr 53163).

Przesłanka winy nie została zdefiniowana w przepisach kodeksu cywilnego, pozostawiając jej definicję orzecznictwu i doktrynie. Generalnie przyjmuje się dwie formuły deliktu - obiektywną bezprawność działania sprawcy oraz winę sensu stricte, jako rezultat nagannego zachowania się sprawcy. Wina nieumyślna sprowadza się do postaci niedbalstwa, a szkoda jest wynikiem niedołożenia przez zobowiązanego należytej staranności. Miernik należytej staranności określa przepis art. 355 k.c. odwołujący się do staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju (należyta staranność) oraz szczególnej wymaganej od podmiotu, przy uwzględnieniu profesjonalnego charakteru prowadzonej przez niego działalności (zawodowego charakteru tej działalności). W myśl art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania - sprawca szkody, ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła (teoria adekwatności), w tych też granicach sprawca zobowiązany jest do naprawienia szkody. Należy zaznaczyć, iż w sytuacji, gdy w drodze wyprowadzenia wniosku z faktów już

udowodnionych lub nie wymagających dowodu możliwe jest ustalenie faktu wskazującego na odpowiedzialność osoby, od której poszkodowany domaga się odszkodowania (art. 231 k.p.c.), ma miejsce swoiste odwrócenie ciężaru dowodu polegające na tym, że na osobie, od której poszkodowany domaga się odszkodowania, spoczywa ciężar obalenia faktu stanowiącego podstawę domniemania faktycznego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 1986 r., I CR 34/86).

W niniejszej zaś sprawie powód udowodnił przesłanki odpowiedzialności deliktowej Wspólnoty Mieszkaniowej Al. (...) w C.. Powód wykazał istnienie szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy zaistnieniem szkody a działaniem lub zaniechaniem ubezpieczonego. Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd uznał, że powództwo wytoczone przez powoda D. Z. (1) jest uzasadnione co do zasady jak i wysokości.

Należało zgodzić się z twierdzeniem powoda, że schody na klatce schodowej w bloku przy ul. (...) Pokoju (...) w C. były w nienależyтым stanie (schody posiadały ubytki i wyszczerbienia, a ich powierzchnia była śliska). Stan techniczny schodów potwierdza również załączona dokumentacja fotograficzna, uwidaczniająca ubytki i wyszczerbienia schodów na klatce schodowej bloku przy ulicy (...) Pokoju (...) w C., po których poruszał się powód. Sąd nie dopatrył się podstaw dla zarzucania powodowi nieprawidłowego czy też nieostrożnego zachowania się przy poruszaniu się na wskazanych schodach. Powód nie ponosi odpowiedzialności za szkodę powstałą w dniu 25 grudnia 2017r., ani też nie przyczynił się w żaden sposób do powstania szkody. W dostateczny sposób zostało wykazane, że schody na klatce schodowej w w/w bloku w dniu 25 grudnia 2017 r. znajdowały się w nienależyтым stanie, za co odpowiedzialność ponosi w/w Wspólnota Mieszkaniowa zaś pozwany odpowiada w ramach przyjętej odpowiedzialności gwarancyjnej.

Zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 roku ogół właścicieli, których lokale wchodzi w skład określonej nieruchomości, tworzy wspólnotę mieszkaniową. Natomiast zgodnie z art. 3 ust 2 tejże ustawy nieruchomość wspólną stanowi grunt oraz części budynku i urządzenia, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli lokali. W orzecznictwie panuje zgodny pogląd, iż wymieniony przepis odwołuje się do kryterium funkcjonalnego. Częścią nieruchomości, którą można zaliczyć do nieruchomości wspólnej są niewątpliwie schody albowiem nie służą wyłącznie do użytku przez właścicieli lokali. Odpowiedzialność odszkodowawcza wspólnoty mieszkaniowej za skutki wynikające z braku albo niewłaściwego zarządzania nieruchomością wspólną, a zatem również utrzymania m.in. ogólnodostępnych schodów w należyтым stanie oparta jest na ogólnej zasadzie winy wynikającej z art. 415 k.c. Pomiędzy zawinionym zaniedbaniem Wspólnoty Mieszkaniowej Al. (...) w C. w zakresie utrzymania w należyтым stanie technicznym schodów a wystąpieniem szkody istnieje bez wątpliwości adekwatny związek przyczynowy. Gdyby bowiem schody utrzymane były w należyтым stanie do wypadku powoda by nie doszło. W przedmiotowej sprawie Wspólnota Mieszkaniowa Al. (...) w C. dopuściła się zaniedbania, które w rezultacie skutkowało wypadkiem powoda. Zaniedbanie Wspólnoty polegało na tolerowaniu złego stanu technicznego schodów, mimo wiedzy, iż schody nadają się do remontu, o czym świadczy chociażby pismo pozwanego z dnia 7 maja 2018 roku w którym jest mowa o planowanym na I półroczu 2018 r. remoncie schodów. Zatem nawet w ocenie Wspólnoty schody kwalifikowano do naprawy, gdyż były w złym stanie technicznym, lecz zwlekano z przeprowadzeniem remontu. Brak zastrzeżeń ze strony użytkowników wskazanych schodów odnośnie ich stanu technicznego, nie daje dostatecznych podstaw do podważenia twierdzeń powoda odnośnie złego stanu przedmiotowych schodów w chwili zdarzenia. Nie ulega wątpliwości, że schody te powinny posiadać bezpieczną konstrukcję umożliwiającą normalne, bezpieczne korzystanie. Ewentualnie na ograniczenie odpowiedzialności i brak winy wpływać może czasowe widoczne i wyraźne ostrzeżenie korzystających z danego terenu przed potencjalnym zagrożeniem poprzez oznaczenie niebezpiecznego miejsca tablicą lub znakiem informującym o istniejącym niebezpieczeństwie i konieczności wzmożonej ostrożności. Schody, na których miał miejsce wypadek nie były w oznakowane informacjami o ewentualnych niebezpieczeństwach i zagrożeniach podczas ich użytkowania. Stan techniczny schodów w dniu zdarzenia uwidocznił na załączonych do pozwu fotografiach był bardzo zły. Schody bez wątpienia wymagały natychmiastowej naprawy. Obowiązek dbałości o zdrowie i życie człowieka może wynikać nie tylko z normy ustawowej, ale ze zwykłego rozsądku, popartego zasadami doświadczenia życiowego. Tym samym utrzymywanie i godzenie się na występowanie tego typu oczywistego zagrożenia dla życia, zdrowia jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, powszechnie przyjętymi zwyczajami oraz normami, stanowiąc zagrożony odpowiedzialnością czyn niedozwolony.

Powód wykazał, że w chwili zdarzenia schody na klatce schodowej w bloku przy Al. (...) były w złym stanie technicznym i stwarzały zagrożenie dla ich użytkowników. Sąd dał w tej mierze wiarę zeznaniom świadka D. Z. (2) oraz wyjaśnieniom powoda które były jasne, rzeczowe i konsekwentne. Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe dało podstawy do ustalenia, iż wyłączną przyczyną upadku powoda był zły stan techniczny schodów na klatce schodowej w bloku przy Al. (...). Powód utracił bowiem równowagę, po tym jak schodził po schodach, które posiadały ubytki i wyszczerbienia.

Za skutki tych zaniedbań Wspólnoty Mieszkaniowej Al. (...) w C. w postaci doznanych przez powoda obrażeń ciała, odpowiedzialność powinno ponieść - z uwagi na umowę ubezpieczenia - (...) S.A w W., ponosząc odpowiedzialność jak za czyn niedozwolony (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 1997r., sygn. akt III CKN 82/97 OSNC 1997/11/178, M. Prawn. 1998/3/4).

W sprawie zaistniały przesłanki określone w art. 445 k.c., uzasadniające zasądzenie na rzecz powoda zadośćuczynienia za krzywdę. W utrwalonym już orzecznictwie sądów powszechnych uznany jest podgląd, zgodnie z którym przewidziane w art. 445 k.c. zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień fizycznych (ból i inne dolegliwości), cierpień psychicznych (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia). Zadośćuczynienie ma charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego przyznaną jednorazowo.

Krzywda jakiej doznał powód, mająca związek z doznaniem przez niego uszczerbkiem na zdrowiu jest niewątpliwa i znaczna. Oczywiście ścisłe udowodnienie rozmiaru szkody niemajątkowej nie jest możliwe. Zadośćuczynienie winno uwzględniać doznaną krzywdę poszkodowanego, na którą składają się cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, polegające na ujemnych odczuciach przeżywanych bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 03.11.1994 r. III APr 43/94, OSA 1995/5/41).

Należy wskazać, że przy określeniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze, że jego celem jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez poszkodowanego krzywdy; ma charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę wiek poszkodowanego, rodzaj doznanych cierpień i czas trwania dolegliwości wynikających ze zdarzenia. W wyniku upadku powód doznał urazu, a w konsekwencji cierpienia fizycznego i psychicznego. Na wysokość należnego zadośćuczynienia wpływ miał również długotrwały i powikłany przebieg jego leczenia, wystąpienie ograniczonej sprawności ruchowej organizmu, długotrwałą niemożność samodzielnego wykonywania przez niego wszystkich czynności życia codziennego i konieczność korzystania z pomocy osób trzecich, czasokres i intensywność dolegliwości bólowych.

Powód w wyniku zdarzenia z 25.12.2017 r. doznał poważnego urazu, który wymagał długiego leczenia, znacznych nakładów na leczenie i rehabilitację. W leczeniu skutków wypadku powód przebył leczenie operacyjne w postaci otwartego nastawienia złamania i zespolenia złamania płytą (...) i śrubami ciągnącymi. Musiał odbywać liczne wizyty kontrolne w poradni ortopedycznej. Prawa kończyna została unieruchomiona w szynie gipsowej przez okres 2 tygodni, a następnie w ortezie ortopedycznej przez około 6-8 tygodni. Z powodu rozejścia się i ropienia rany pooperacyjnej konieczne było czyszczenie rany i wtórne szwy. Powód zmuszony był wówczas stosować leki przeciwbólowe, antybiotyki, leki przeciwobrzękowe, leki regenerujące tkankę nerwową i rehabilitację. Przeszedł także kolejną operację usunięcia zespolenia, która nie powiodła się. Sąd miał na względzie również to, że doznane przez poszkodowanego obrażenia ciała spowodowały trwałe uszczerbek na zdrowiu. Wysokość trwałego uszczerbku na zdrowiu biegły specjalista z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii ocenił na poziomie aż 20 %. Następstwem doznanych w wypadku obrażeń ciała u powoda jest ograniczenie sprawności prawej kończyny górnej, ze szpecącą blizną ramienia prawego. Funkcja ruchowa prawego nerwu promieniowego u powoda powróciła, występują natomiast objawy zaburzenia czucia palców. W chwili obecnej u powoda występuje osłabienie siły mięśniowej

prawej kończyny górnej, ograniczenia ruchomości barku i łokcia prawego. Nadal też występują dolegliwości bólowe. Powód po wypadku i opuszczeniu szpitala przez okres 6 miesięcy miał poważne utrudnienia w wykonywaniu czynności dnia codziennego. Kłopoty sprawiały powodowi opatrunki, codzienna toaleta, kąpiel, ubieranie się, przygotowywane posiłków, spożywanie posiłków, sprzątanie. Konieczna była pomoc członka rodziny. Konieczne było także dowożenie powoda do lekarza. Powód z osoby młodej, w pełni sprawnej i aktywnej zawodowo, stał się osobą chorą wymagającą pomocy przy podstawowych czynnościach życia codziennego, co w pewnością skutkowało dyskomfortem psychicznym. Powód na długi czas powód został wyłączony z życia osobistego. Nadal też nie może podjąć pracy i przebywa na rencie, co odbija się na jego sytuacji finansowej. Przez długi okres czasu powód odczuwał dolegliwości bólowe, które początkowo miały duże natężenie. Powód nadal odczuwa lekkie dolegliwości bólowe przy zmianie warunków atmosferycznych, po przeciążeniu prawej kończyny górnej. Zabieg operacyjny przeprowadzony w październiku 2019 r. nie doprowadził do poprawy ruchomości łokcia prawego, gdyż nie usunięto płyty i 7 śrub. Nie doszło też do poprawy blizny pooperacyjnej.

W ocenie Sądu przy uwzględnieniu danych zawartych w przeprowadzonych dowodach, a w szczególności rodzaju doznanych obrażeń, ograniczenia powoda w sprawności i samodzielnej egzystencji, nasilenia i długotrwałość dolegliwości bólowych, wysokości uszczerbku na zdrowiu, wieku poszkodowanego uznał, że przyznanie łącznie kwoty 35.000 zł tytułem zadośćuczynienia będzie adekwatne do rozmiaru doznanych cierpień i spełni swoją rolę kompensacyjną. W ocenie Sądu kwota ta nie jest niewygórowane w stosunku do doznanych przez niego cierpień i konsekwencji w życiu codziennym, które odczuwać będzie do końca swego życia. Kwota powyższa stanowi dla niego realną wartość, przez co spełni swoje zadanie jako kompensaty. Zadaniem Sądu zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 35.000 złotych realizuje postulat udzielenia pokrzywdzonemu należytej satysfakcji moralnej w postaci uznania jego krzywdy, ale także umożliwi pełniejsze zaspokojenie jego potrzeb. W żadnym wypadku nie można przyjąć, że kwota ta jest wygórowana i odbiega znacznie od panujących obecnie warunków społeczno-gospodarczych lub że doprowadzi do wzbogacenia powoda.

Podstawę prawną orzeczenia stanowią art. 415 k.c., art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 822 § 1 i 4 k.c.

Odsetki zasądzono na podstawie art. 481 k.c. W tym miejscu należy powołać się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2011 roku stanowiący, iż w sytuacji gdy zobowiązany nie płaci zadośćuczynienia w terminie wynikającym z przepisu szczególnego lub w terminie ustalonym zgodnie z art. 455 in fine k.c., uprawniony nie ma niewątpliwie możliwości czerpania korzyści z zadośćuczynienia, jakie mu się należy już w tym terminie. W konsekwencji odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia należnego uprawnionemu już w tym terminie powinny się należeć od tego właśnie terminu (V CSK 38/11, LEX nr 1129170). W tym kontekście zasadnym było zasądzenie ustawowych odsetek za opóźnienie od kwoty 20.000,00 zł od dnia 21 maja 2018 roku do dnia zapłaty. W tej dacie dłużnik był już w stanie opóźnienia, gdyż nie spełnił świadczenia pieniężnego w terminie 30 dni, wynikającym z art. 14 ust 1 ustawy z 22.05.2013 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych w związku z art. 817 k.c. Z kolei odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 15.000,00 zł należało zasądzić od dnia 5 lutego 2020 roku do dnia zapłaty. Powód zgłosił to roszczenie w piśmie z dnia 17.01.2020 r., które zostało doręczone pozwanemu w dniu 04.02.2020, a zatem nie od dnia doręczenia, ale od dnia następnego po doręczaniu pisma pozwany pozostaje w zwłoce w zapłacie kwoty 15.000 zł.

W pozostałym zakresie, tj. w tym zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 15.000 zł za okres wcześniejszy niż 05.02.2020 r., Sąd oddalił powództwo.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 750 zł, tytułem uzupełniającej opłaty od pozwu.

Z: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.